

Солтүстік Қазақстан облысы

Ғабит Мүсірепов атындағы ауданы

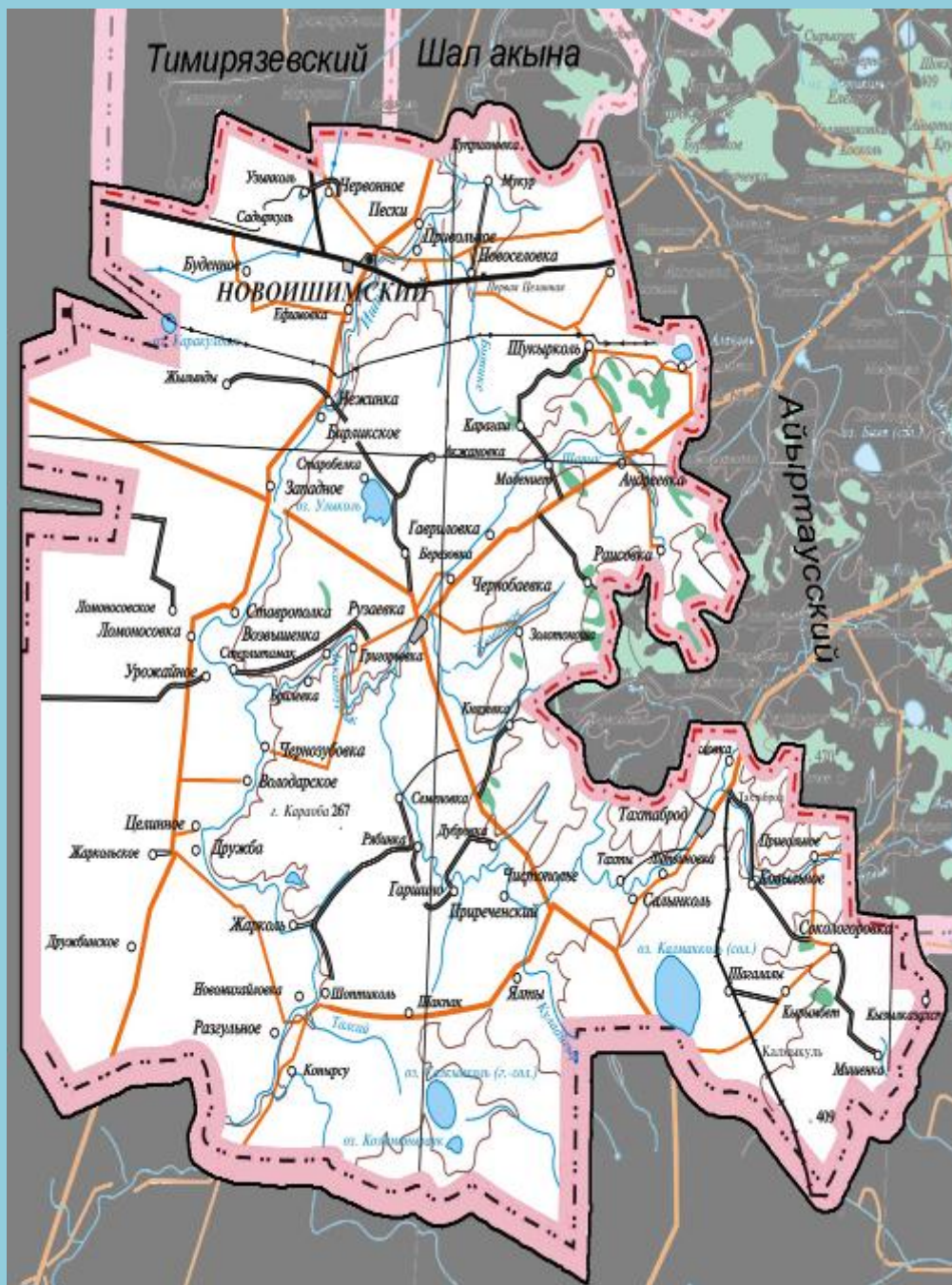
Менің ауылым -
Қазақстанның бір бөлігі

**Мое село -
частичка Казахстана**

Червонный селосы

2012ж

Червоное селосының шежіресі

Солтүстік Қазақстан облысының картасында, ең оңтүстік-батыс нүктесінде «Червоное» деген атымен кіп-кішкентай дөңгелекті көруге болады. Осында, «Новоишимка» бекетінен он шақырым және аудан орталығы «Новоишим» селосынан сегіз шақырым жерде «Червоное» селомыз орналасқан. Оның жерлері Қазақстанның үш өлкесі – Ақмола, Қостанай және Солтүстік Қазақстан түйістерінде жайғасқан.

На карте Северо – Казахстанской области, в самой юго – западной точке можно увидеть крошечный кружочек с надписью «Червоное». «Здесь, в десяти километрах от станции «Новоишимка» и в восьми километрах от районного центра села «Новоишимское» находится наше село «Червоное». Его земли раскинулись на стыке трех житниц Казахстана – Акмолинской, Кустанайской и Северо – Казахстанской.

«Червонный» совхозы – бұл бидай мен ет өндіру бойынша облыс пен Республикадағы ірі шаруашылықтардың бірі. Революцияға дейін ауыл аумағында тоғыз ауладан тұратын қоныс болған. 1929 жылы басталған үлкен құрғақшылық 5 жылға созылды. Әсіресе 1932 жыл қиынға соқты. Бірақ адамдардың тынбас еңбектері аштықты жеңіп шықты. 1930 жылы Октябрьский совхозы құрылып, құрамына біздің селомыз да кірді. 1932 жылы Червонное және Рузаев селолары Октябрьскийден бөлініп шықты. 1945 жылға дейін Червонное Рузаев совхозының бөлімшесі ретінде қала берді.

Совхоз «Червонный» - это крупнейший в области и в Республике хозяйство по производству зерна и мяса. Еще до революции на территории села находился хутор из девяти дворов. С 1929 года была сильнейшая засуха, продолжавшая 5 лет. Особенно тяжелый год был 1932г. Но упорный труд людей помог победить голод. В 1930 году был организован Октябрьский совхоз в состав которого вошло и наше село. В 1932 году село Червонное вместе с Рузаевским совхозом отделились от Октябрьского. И до 1945 года село Червонное являлось отделением совхоза Рузаевский.

1932-1933 жылдары жырту жерлері, техника да аз болды. Сиырлар мен өгіздерді сүйреп жұмыс істеді. 1935 жылы техника пайда бола бастады. Алғашқы доңғалақты тракторлар пайда болып, олар да аз, бөлімшеге екіден болды. Сол кезде совхоз төрт бөлімшеден тұрды. Одан басқа колхозда бір жарым жүкті автокөліктер болған. Жеңіл автомобильдер әлі болған жоқ. Астықты лобогрейкалармен жинады. 1938-1939 жылдары алғашқы тіркемелі комбайндар түсті. 1945 жылы ғана Червонное селосы бөлек «Червонный» совхозына айналды. Совхозда сол кезде бір жарым жүкті көліктер, екі трактор мен екі тіркемелі комбайндар болды.

12 – ақ үй баспанасы болды. Директор С.Т.Тупахин қайтыс болғаннан кейін директор болып Н.С.Чичкан, парторг Исахмет Султанов тағайындалды. Совхозда уақытша жер үйлері тұрғызып отырды. Мектеп те жер үйде орналасты. Дүкендер орнында шағын дүкеншіктер болды. Тұрмыс үй тауарларын сирек те аз әкелінді. Әкелінген нан жетпей, тұрғындардың өздері пісірді. Осылай 1954 жылға дейін созылды.

В 1932 – 1933 годах пахотной земли было мало и техники в то время не было. Работали на волах и коровах. Уже в 1935 году стала появляться техника. Появились первые колесные трактора, но их тоже было очень мало по одному, два на отделения. Тогда в совхозе было четыре отделения. Кроме этого совхоз имел две автомашины полуполторные.

Легковых автомобилей тогда еще не было. Хлеб убирали лобогрейками. В 1938-1939 годах поступали первые прицепные комбайны. И только в 1945 году село Червонное стало отдельным совхозом «Червонный». В совхозе тогда было две полуполторные машины, два трактора и два прицепных комбайна.

Домов было всего 12. Директором был Тупахин С.Т., после того, как он умер, директором назначен Чичкан Н.С., парторгом был Султанов Исахмет. Совхоз постоянно строился – строили временные землянки. Школа находилась в землянке. Вместо магазинов была одна «лавочка». Товары быта привозили редко и мало. Хлеб, который привозили, не хватало, поэтому приходилось выпекать самим. Так было до 1954 года.

1953 жылы егістіктің 2 мың га –дан астамы ғана бидай дақылымен себілді. Бір гектардан астық өнімі бұрынғы жылдары 7-8 центнерді құрады. Тың игеру жылдары адында 6.700 тонна бидай өндірілді, олардың 2.550 және 53 тонна ет мемлекетке тапсырылды. 1955 жылы дақыл жерлері 5 есе өсті.

Құрғақшылықпен байланысты гектардың астық өнімі 3,6 центнер құрды, бидайдың 690 тоннасы тапсырылды. Қабылдау пунктерге 221 тонна ет пен сүт жіберілді. 1956 жылы совхоз мемлекетке нанның 1 млн. 350 мың пұт сатып, «миллионер» атанды. Осы кезден бастап берік азық базасы құрыла бастады, бір жылдан кейін ет тапсыруы төрт есеге, жүн мен сүт сатылуы екі есеге өсті. Червонный совхозы бидайдан басқа, еттің үлкен мөлшерін өндіріп отырды. Тың игеру кезеңі қарсаңында совхозда бірнеше ірі қара мал табыны және қойлардың екі отары болды. Сонымен қатар шағын шошқа мен құс фермалары пайда болды. Тың игеру кезінде мал шаруашылығы едәуір өзгере бастады. Фермаға тәжірибелі кадрлар келді. 1968 жылы шығынды құс және қой фермалары жойылды. 1970 жылдары мал шаруашылық саласы шошқаның 20-25 мың басынан, 1500 ірі қара малдан тұрды, мал шаруашылығы жылына 600 мың сомға дейін түсім әкелді. Шошқа бастары өсіп, 1974 жылы 21 мың басты құрады. Осыған байланысты толық циклды фермалардың тұрғызылуы басталды: торайлар алудан ет комбинатына шошқаларды тапсыруға дейін. Совхоз ет бойынша мемлекеттік жоспарларды орындап, 1974 жылдан бастап жер өндеудің жоғары шаруашылығына айналды, ең жоғары астықты ауданнан басқа, облыс пен республикада жинады. Бұл совхоз-миллионер болды.

В 1953 году засевалось зерновыми культурами лишь немногим более 2 – х. тысяч га пашни. Урожайность с гектара в предыдущие годы составляло 7-8 центнеров. В годы перед целиной было произведено 6.700 тонн зерна, из них сдано государству 2.550 тонн, а также 53 тонны мяса. В 1955 году площадь занятая культурами возросла в 5 раз.

В связи с засухой урожайность с гектара составляла 3,6 центнера, и хлеба сдано 690 тонн. На приемные пункты отправили 221 тонну мяса и столько, же молока. А в 1956 году совхоз впервые стал «миллионером», продав государству 1 млн. 350 тыс. пудов хлеба. С этого момента стало создаваться прочная кормовая база и уже через год в четыре раза увеличилось сдача мяса, удвоилась продажа шерсти и молока. Совхоз Червонный производил не только зерно, но и большое количество мяса. В преддверии целины в совхозе имелось лишь несколько гуртов КРС и две отары овец. Имелись также небольшие свиноводческие и птицеводческие фермы. С освоением целины животноводство стало заметно преобразоваться. На фермы пришли опытные кадры. В 1968 году были ликвидированы убыточные птицеводческая и овцеводческая фермы.

В 1970 годах животноводческая отрасль состоит из 20-25 тыс. голов свиней, 1500 КРС, животноводство приносило прибыль до 600тыс. рублей в год. поголовье свиней возросло и в 1974 году составляло уже 21 тыс. голов. В связи с этим началось строительство ферм, которые имеют законченный цикл; от получения поросят до сдачи свиней на мясокомбинат.

Совхоз перевыполнял государственные планы не только по мясу, с 1956 года стал хозяйством высокой культуры земледелия, собирали самые высокие урожаи не только в районе, но и в области и в республике. Это был совхоз-миллионер.

Осы жылдарың біздің сауыншы әйелдер туралы айтқымыз келеді.

Бұл Мария Иосифовна Марцинкевич, Надежда Михайловна Калининченко, Надежда Никифоровна Кравченко, шошқа бағушылар – Галина Ивановна Кеда, Фёдора Петровна Петренко. Көп жылдар бойы фермада жұбайлар Нина мен Фёдор Деревяшкиндар, Екатерина мен Василий Мирошиндар, Зоя мен Пётр Овчаренколар еңбек етті. Жер жырту мен тың жерлерді өңдеу жұмыстары басталды. 1953-1954 жылдардың қыс кезінде совхозға тракторлар, топырақ өңдеу машиналар, сеялқалар, автомобильдер, бидай комбайндары әкелінді. Ел тың жерлері үшін ештеңені де аямады: машиналарды да, қаражатты да. Бұл жылы қалқанды құрастырмалы үйлер мен барактар түсе бастады. Бірақ совхозға келген адамдарға баспана жетпеді. Киричек Савелий Максимович пен Егор Максимович, Степан Степанович Ващенко, Кузьма Степанович, Николай Степанович, Самсоненко Федот Лукьянович, Морозов Кузьма Макарович секілді көптен тұрып жатқан отбасылар ығысып, жаңа тұрғындарды үйлеріне жіберді. Осылай нан үшін алғашқы тың игерушілер күрес бастады: Чмут Павел Иванович, Туркот Дмитрий Маркович, Шуст Петр, Щербак Михаил, Писанко, Щербак Вера, Ведмедёва Мария, Кукса Галина. Олардың барлығы өздерінің тағдырларын тың игерумен байланыстырды. Бүгінгі күнге дейін біздің ауылда алғашқы тың игерушілердің және байырғы тұрғындардың балалары мен немерелері өмір сүріп келеді. Жыл сайын адамдар тұрмысы жақсарып отырды, барлық жағдайлары бар жабдықталған пәтерлер салынды.

Хочется сказать добрые слова о наших доярках в эти годы.

Это Мария Иосифовна Марцинкевич, Надежда Михайловна Калининченко, Надежда Никифоровна Кравченко, свиначки – Галина Ивановна Кеда, Фёдора Петровна Петренко. Много лет на ферме трудились супруги Нина и Фёдор Деревяшкины, Екатерина и Василий Мирошины, Зоя и Пётр Овчаренко. Огромную работу по вспашке и обработке целинных земель было начато во всеоружии мощной техники. Зимой 1953-1954 г.г в совхоз начали поступать трактора, почвооборочные машины, сеялки, автомобили, зерновые комбайны. Страна ничего не жалела для целины: ни машин, ни средств. В этом же году начали поступать щитовые сборные дома и бараки. Однако людям, прибывшим в совхоз, не хватало жилья. И старожилы, это семьи Киричек Савелия Максимовича и Егора Максимовича, Ващенко Степана Степановича, Кузьмы Степановича, Николая Степановича, Самсоненко Федота Лукьяновича, Морозова Кузьмы Макаровича, потеснились, пустив в свои квартиры новоселов. Так начинали борьбу за большой хлеб первоцелинники: Чмут Павел Иванович, Туркот Дмитрий Маркович, Шуст Петр, Щербак Михаил, Писанко, Щербак Вера, Ведмедёва Мария, Кукса Галина, которые в трудных условиях самоотверженно работали, не жалея сил. Все они тогда связали с целиной свои судьбы навеки. И до сих пор в нашем селе живут и трудятся дети, внуки и правнуки старожителей и первоцелинников. С каждым годом улучшалась жизнь людей, строились благоустроенные квартиры со всеми удобствами.

Үй жанындағы жерлер шағын, күн сайынғы қажеттілік үшін көкөністер егілуіне арналған болатын. 1968 жылдан бастап жалпы бақша бөлініп, отырғызылды. Мұнда жерді совхоз

машиналары өңдеді, мысалға, картопты картоп отырғызатын машинамен, отырғызды, культиватормен шөп жұлынды, трактордың көмегімен жинады. Кейінгі жылдары «Червонный» совхозының бағы жидектердің молшылығымен әйгілі болды: қарақат, таңқурай, бүрген, тошала және көптеген басқа. Алғашқы бағбаны көптеген жылдар бойы баққа қарап, араларды өсірген В.И.Куимов болды. Бүгінгі күнге дейін бау-бақша ауыл тұрғындарын өзінің өнімдерімен қуантып тұрады.

Приусадебные участки были небольшими только для посадки овощей повседневной потребности. С 1968 года в совхозе был выделен общий огород, посажен сад. Где землю обрабатывали совхозные машины, например картофель, сажали картофелесажалкой, пололи культиватором, убирали с помощью трактора. В последующие годы сад совхоза «Червонный» славился обилием ягод: смородина, малина, облепиха, крыжовник и мн. др.

И первым садоводом был Куимов В.И., который много лет ухаживал за садом, разводил пчёл. И до сих пор сад – огород радуется сельчан своими урожаями.

1977 жылы кітапханасы, 400 орынды көрнекті залы бар тамаша Мәдениет үйі ашылды.

В 1977 году в селе распахнул свои двери великолепный ДК с библиотекой с прекрасным залом на 400 мест, который работает до сих пор.

Ауылымыз қашан да өз дарындарымен танымал болған.

Көркем өнері ауданның үздігі болып атанған кезі де болды.

Көптеген жылдар бойы Мәдениет үйін К.Н.Ташлыков басқарып жүрді. Ауылымызда ақындар да, музыканттар да бар. Бір кездер ауыл хоры айтып жүрген әндерінің бірі – сөзін механизатор Василий Березин, ал музыкасын Кирилл Николаевич Ташлыков жазды.

Всегда наше село славилось талантами. Художественная самодеятельность была одной из лучших в районе. Много лет руководил домом культуры Ташлыков К.Н.. Есть у нас в селе поэты и музыканты. Вот песня, которую когда-то исполнял хор

нашего села. Слова написал механизатор Березин Василий, а музыку Ташлыков Кирилл Николаевич.

Среди степей целинных стоит в краю родном
Богатый и красивый, зеленым островком
Здесь люди золотые, герои есть свои
Трудом на хлебной ниве прославились они

Червонный, Червонный цветы и хорошей,
Червонный, Червонный нет тебя милей.

У нас работать могут, умеют песни петь
Найдите к нам дорогу, не будете жалеть.
По мясу и по хлебу во всем даем пример
Работать приезжайте в совхоз-миллионер.

1965 жылы жаңа мектеп салынды, әлі күнге дейін де 1 қыркүйек күні жаңа оқушыларға және ауылды тұрғызған адамдардың ұрпақтарына есігін ашып отырады.

Мұғалімдердің еңбектері арқасында мектеп қабырғаларынан ауылда ғана емес, елде, шетелде қызмет етіп жүрген көптеген мамандарда шықты. Мектепті ұзақ жылдар бойы И.И. Марцинкевич басшылық етіп жүрді, оның жетекшілігімен

мектеп ауданның үздіктер қатарына енді, кейін Н.И. Сыздыкова, В.Н. Суханова, Б.З. Султанова кезінде де мектеп өз беделін жоғалтқан жоқ. Ж.Ф. Ищенко, А.М. Кукса, Н.С. Щербак, О.К. Коротенко, Н.И. Кобзева, М.П. Баистракова, Н.С. Белик, Л.Н. Степкина, Л.А. Ваганова, Н.А.

Степкина секілді ұстаздарды ауыл халқы жылы, мейірімді сөздермен еске алып отырады.

В 1965 году была построена новая школа и вот до сих пор она распахивает свои двери 1 сентября, для новых и новых учеников потомков тех, кто строил и благоустроивал наше село.

Благодаря труду учителей из стен школы выпущено много специалистов, которые трудятся не только у нас в селе, но и в стране и зарубежом. Долгие годы руководил школой Марцинкевич И.И. и под его руководством, школа была одной из лучших в районе, затем эстафету приняли Сыздыкова Н.И., Суханова В.Н., Султанова Б.З. и при них школа не утратила своих позиций. Добрыми, теплыми словами вспоминают жители села учителей, проработавших всю свою жизнь в школе – это Ищенко Ж.Ф., Кукса А.М., Щербак Н.С., Коротенко О.К., Кобзева Н.И., Баистракова М.П., Белик Н.С., Степкина Л.Н., Ваганова Л.А., Степкина Н.А.

Жемісті еңбектерімен ауыл тұрмысын жақсарып отырған ауыл басшылары. 1955 жылы үлкен шаруашылықты 30 жылдан астам басқарған совхоздың директоры А.А. Вендров болып тағайындалды. Ол тұсында совхоз жоғары үкімет мүшелерінің көздеріне түскен жетістіктерге жетті, озаттарымыз Мәскеуде Халық Шаруашылығының Жетістіктері Көрмесінде бірнеше рет көрсетілді. Червондық жеріміз сыйлармен ерекшеленген көптеген батырларды тәрбиелеген: механизаторлар-диқаншылар – К.Балицкий, И.Абдуллин, К.Мещанов, В.Середа, А.Ищенко, А.Оленин.

Ауыл спортшылары да артта қалған жоқ. Алғашқы футбол командасы бұл –П.Белик, Виктор Стёпкин, Владимир Стёпкин, Мажит Жаманбаев, М.Мочари, А.Прошута. Бүгінгі кезде де ауылдағы спорт саласы бірінші орында, футбол командасы жүлделі орындарды алып отырады. А. Абдуллин, В. Дудин, И. Мочарий бұл эстафетаны жалғастыруда.

Руководители нашего села, которые своим каждодневным трудом улучшали и улучшают жизнь жителей села. Это первый директор Тупахин С.Т., который недолго руководил из-за состояния здоровья. После него руководство принял Чичкан Н.З.. В 1955 году директором совхоза был назначен Вендров А.А., который более 30 лет руководил таким огромным хозяйством. При нем совхоз достиг таких огромных результатов, которые были отмечены высшими органами власти, наши передовики не один раз были представлены на ВДНХ в Москве. Наша земля воспитала много героев, отмеченных наградами: механизаторы-хлеборобы-Балицкий К., Абдуллин И., Мещанов К., Середа В., Ищенко А., Оленин А.

Спортсмены села, как и в труде всегда были одними из первых. Первая футбольная команда это – Белик П., Стёпкин Виктор, Стёпкин Владимир, Жаманбаев Мажит, Мочари М., Прошута А. И сейчас спорт у нас в селе на первом месте, также до сих пор наша футбольная команда занимает призовые места. Продолжают эстафету Абдуллин А., Дудин В., Мочарий И.

Ауылымыздағы социалистік еңбек ерлері :

Герои социалистического труда нашего села:

Суяндук Маненұлы Исмағамбетов

1938 жылдың 15 наурызда Көкшетау облысы Володар ауданы Наурыз ауылында дүниеге келді. 1956 жылы Володар ауданының № 11 Казанка автобазасының жүргізушісі болып жұмыс істеді.

1957 жылдың сәуірінен «Червонное» совхозында жүргізушісі болып еңбек етті. 1966 жылы жоғары еңбек жетістіктеріне жетті. 18 жұмыс күннің ішінде 664 гектар жерден астық жинап, 11879 центнер бидайды бастырып тартты.

Астық жинауда көрсеткен үздік көрсеткіштері үшін 1967 жылдың 19 сәуірінен КСРО Жоғары Кеңес Президиумының жарлығы бойынша С.М. Исмағамбетовке Социалистік Еңбек Ері атағы берілді.

Суюндук Маненович Целиноград қаласының ауыл шаруашылық институтын бітірді.

«Червоный» совхозында бас агроном қызметін атқарып жүрді. 1979 жылдан бастап

1981 жылға дейін КОКП ОК жанында Мәскеудің қоғамдық ғылымдар Академиясында оқыды.

Аудандық атқару комитеті төрағасының орынбасары, халық бақылау комитетінің төрағасы болды, ауданның экологиялық қызметін басқарды.

С.М.Исмағамбетов Октябрь революциясының орденімен, Халық Шаруашылығының Жетістіктері Көрмесінің күміс және қола дипломдарымен марапатталды. «Қазақ КСР ауыл шаруашылығының еңбегі сіңген жұмысшы» атағы бар. Қазіргі таңда еңбегі сіңген демалыста.

Исмағамбетов Суюндук Маненович

Родился 15 марта 1938 года в селе Наурыз Володарского района Кокчетавской области.

Работать начал в 1956 году шофером Казанской автобазы № 11 Володарского района.

С апреля 1957 года трудился в совхозе «Червоное» шофером. Больших трудовых успехов добился в 1966 году. За 18 рабочих дней он убрал урожай с площади 664 гектар и намолотил 11879 центнеров зерна. За выдающиеся показатели на уборке урожая Указом Президиума Верховного Совета СССР от 19 апреля 1967 года С.М Исмағамбетову было присвоено звание Героя Социалистического Труда.

Суюндук Маненович закончил Целиноградский сельскохозяйственный институт. Работал главным агрономом в совхозе «Червоный». С 1979 года по 1981 год учился в Московской Академии общественных наук при ЦК КПСС, Работал заместителем председателя райисполкома, председателем комитета народного контроля, возглавлял экологическую службу района.

Исмағамбетов С.М. награжден орденом Октябрьской революции, серебряным и бронзовым дипломами ВДНХ. Имеет звание «Заслуженный работник сельского хозяйства Казахской ССР». В данное время находится на заслуженном отдыхе.

Василий Егорович Киричёк

1940 жылдың 21 қаңтарында Көкшетау облысы Рузаев ауданы Червоное селосында дүниеге келді. 1956 жылы Лобанов кәсіби-техникалық училищесін бітірді.

1957 жылы өзінің еңбек қызметін Көкшетау облысы, Куйбышев ауданы Червоный совхозының тракторшы-камбайншы болып бастады. 1968 жылдан 2003 жылды қоса Көкшетау облысы, Куйбышев ауданы Червоный совхозының тракторлы-егіс бригадасының бригадирі болып қызмет атқарып өтті.

1980 жылы оныншы жиналыстың Қазақ КСР Жоғарғы Кеңестің депутаты болып сайланды, 1981 жылы Мәскеуде Кеңес Одағы компартиясының 27-ші съезінің делегаты болды. 1968 жылы - Қазақ КСР Алтын Құрмет Кітабына енгізілді. 1970 жылы В.И.Лениннің туғанына 100 жылдық мерейтойлық медалімен марапатталды. 1971 жылы Еңбек Қызыл Ту Орденімен марапатталды. 1973 жылы Ленин Орденімен марапатталды. 1976 жылы «Орақ пен балға» Алтын медалі мен Ленин Ордені және КСРО Жоғарғы Кеңес Президиумының құрмет грамотасы марапатымен Социалистік Еңбек Ері атағы берілді. 2004 жылы Тың Игерудің 50 жылдығы мерейтойлы медальмен марапатталды. Тың игерудің 10, 30 жылдық, Қазақ КСР құрылуына 60 жылдық құрмет белгілерімен, КСРО Халық Шаруашылығының Жетістіктері Көрмесінің күміс және қола медальдарымен марапатталды.

Киричёк Василий Егорович

Родился 21 января 1940 году в селе Червоное Рузаевского района Кокчетавской области. В 1956 году закончил Лобановское профессионально-техническое училище.

В 1957 года свою трудовую деятельность начинал трактористом- комбайнером совхоза Червонный, Куйбышевского района, Кокчетавской области. С 1968 года по 2003 года включительно проработал бригадиром тракторно- полеводческой бригады совхоза Червонный, Куйбышевского района, Кокчетавской области.

В 1980 году избирался депутатом Верховного Совета Казахской ССР десятого созыва, в 1981 году был делегатом 27- го съезда компартии Советского Союза в Москве. В 1968 году занесен в Золотую Книгу Почета Казахской ССР. В 1970 году награжден юбилейной медалью 100- летия со дня рождения В.И. Ленина. В 1971 году награжден Орденом Трудового Красного Знамени. В 1973 году награжден Орденом Ленина. В 1976 году присвоено звание Героя Социалистического Труда с вручением Ордена Ленина и Золотой медали «Серп и молот» и почетной грамоты Президиума Верховного Совета СССР. В 2004 году награжден юбилейной медалью 50- летия Освоения Целины. Награжден почетными знаками 10,30- летия освоения целины, 60- летия образования Казахской ССР, серебряной и бронзовой медалями ВДНХ СССР.

Совхоздың директоры Н.Ф. Осипенко басшылығының тұсында пәтерлер салынуы жедел жүргізілді, осыған орай көптеген жастар тамаша жабдықталған пәтерлерді алып, ауылда қалды. 1998 жылы совхоздың директоры басына жетекшіліктің қиын кезеңі түскен алғашқы тың игеруші П.И.Чмуттың ұлы Е.П.Чмут болды. Бұл ауылдың сақталып, құрып кетпуді қажет еткен уақыт болған. Совхозымыз «Червонное – Агро» ЖШС деп аталып, бидай шаруашылығына айналды, ауылда барлық тұрмыс жағдайлары сақталынып калды: бұл мектеп, Мәдениет Үйі, кітапхана, монша , барлығына «Червонное – Агро» ЖШС қазандығы жылу беріп тұрады.

При руководстве директора совхоза Осипенко Н.Ф. быстрыми темпами велось строительство квартир, благодаря этому очень много молодежи осталось в селе получить прекрасные благоустроенные квартиры. В 1998 директором совхоза стал Чмут Е.П., сын первоцелинника Чмут П.И., на долю которого выпал трудный период руководства. Это были годы, когда надо было сохранить село, не дать ему погибнуть, что и сделал Евгений Павлович. Наш совхоз был переименован в ТОО «Червонное – Агро» и стал полностью зерновым хозяйством, в селе сохранились все бытовые условия: это школа, ДК, библиотека, баня , все это отапливалось и отапливается до сих пор котельной ТОО «Червонное – Агро» .

Денсаулық жағдайымен байланысты Е.П.Чмут шаруашылықты ары қарай басқара алмай, орнына жас, қайратты, біздің Социалистік Еңбек Еріміз В.Е.Киричектің ұлы С.В. Киричек келді. Сергей Васильевич ауылымыздың бас агрономы болған, сондықтан ауыл тұрғындары мен жалпы аудан қажеттіліктерін білген. Әрине, басшылардың барлығы ауыл тұрғындары, диканшылардың балалары, біздің «Червонное – Агро» ЖШС одан артық басқаратын әлі кім.

По состоянию здоровья ЧмутЕ.П. не смог руководить хозяйством и на смену ему пришел молодой, энергичный Киричек С.В., сын нашего героя социалистического труда Киричек В.Е.. Сергей Васильевич был главным агрономом в нашем селе и знает все нужды населения и села в целом. Конечно, все руководители нашего села это сельские жители, это сыновья хлеборобов, кто же лучше будет руководить нашим ТОО «Червонное – Агро».